

Załącznik do uchwały nr 2092/17
Zarządu Województwa
Zachodniopomorskiego
z dnia 18 grudnia 2017 r.

Dariusz Sokołowski
Syndyk Masy Upadłości
E. F. – C.
prowadzącej działalność gospodarczą
pod firmą
CENTRUM GASTROLOGII I LECZENIA
OTYŁOŚCI DR N. MED. E.F. – C.
K., ul. S. Ż. .
G.

WWRPO.VIII.3162.56.2013.Ała

DECYZJA
Nr WWRPO/32/W/2017

podjęta w dniu 18 grudnia 2017 r. przez Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego
w osobach:

Olgiard Geblewicz - Marszałek Województwa Zachodniopomorskiego,
Jarosław Rzepa - Wicemarszałek Województwa Zachodniopomorskiego,
Tomasz Sobieraj - Wicemarszałek Województwa Zachodniopomorskiego,
Ryszard Mićko - Członek Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego.

Na podstawie art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23 tekst jednolity ze zm.), art. 25 pkt 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz. U. z 2017 r. poz. 1376 tekst jednolity ze zm.), art. 60 pkt 6 i art. 61 ust. 1 pkt 2 lit. a, art. 64 ust. 1 pkt 2 lit. a, art. 67 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2077 tekst jednolity) oraz art. 41 ust. 2 pkt 4 i art. 46 ust. 2a ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. z 2017 r. poz. 2096 tekst jednolity)

po rozpatrzeniu wniosku Beneficjenta – E. F. – C. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą „CENTRUM GASTROLOGII I LECZENIA OTYŁOŚCI” DR N. MED. E. F. – C. z siedzibą w K. przy ul. S. Ż., G. – o umorzenie należności głównej w łącznej wysokości 89 126,25 zł wraz z odsetkami jak dla zaległości podatkowych oraz odsetek stałych w łącznej wysokości 35 102,96 zł, wynikających z decyzji administracyjnej Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego nr WWRPO/41/W/2013 z dnia 21 listopada 2013 r. orzekającej zwrot części środków otrzymanych w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Zachodniopomorskiego na lata 2007 – 2013 na podstawie umowy o dofinansowanie nr UDA-RPZP.01.01.01-32-035/09-00 z dnia 22 lipca 2010 r. na realizację projektu pn. „Zwiększenie konkurencyjności „CENTRUM GASTROLOGII I LECZENIA OTYŁOŚCI” poprzez zakup specjalistycznych urządzeń, oprogramowania oraz lokalu, niezbędnych do rozszerzenia zakresu świadczonych usług”

orzeka o:

1. odmowie umorzenia należności głównej w łącznej wysokości 89 126,25 zł wraz z odsetkami jak dla zaległości podatkowych wynikających z decyzji administracyjnej Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego nr WWRPO/41/W/2013 z dnia 21 listopada 2013 r.,
2. odmowie umorzenia odsetek stałych w łącznej wysokości 35 102,96 zł wynikających z częściowego zwrotu kwoty należnej do zwrotu na podstawie decyzji administracyjnej Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego nr WWRPO/41/W/2013 z dnia 21 listopada 2013 r.

Uzasadnienie

Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego na mocy art. 25 pkt 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz. U. z 2017 r. poz. 1376 ze zm., zwanej dalej: uzppr), pełni rolę Instytucji Zarządzającej Regionalnym Programem Operacyjnym Województwa Zachodniopomorskiego na lata 2007 – 2013 (dalej: IZ RPO WZ), do której zadań należy m.in. zawieranie z beneficjentami umów o dofinansowanie projektu, zarządzanie środkami finansowymi przeznaczonymi na realizację programu operacyjnego, pochodzącymi z budżetu państwa, budżetu województwa lub ze źródeł zagranicznych, prowadzenie kontroli realizacji programu operacyjnego, w tym kontroli realizacji poszczególnych dofinansowanych projektów, a także odzyskiwanie kwot podlegających zwrotowi, w tym wydawanie decyzji o zwrocie środków przekazanych na realizację programów, projektów lub zadań, o której mowa w przepisach o finansach publicznych.

Beneficjent – E. F. – C. prowadząca działalność gospodarczą pod firmą „CENTRUM GASTROLOGII I LECZENIA OTYŁOŚCI” DR N. MED. E. F. – C. z siedzibą w K. przy ul. S.Ż. 46, 72 – 100 G. – w dniu 22 lipca 2010 r. zawarła z IZ RPO WZ umowę o dofinansowanie nr UDA-RPZP.01.01.01-32-035/09-00 na realizację projektu pn. „Zwiększenie konkurencyjności „CENTRUM GASTROLOGII I LECZENIA OTYŁOŚCI” poprzez zakup specjalistycznych urządzeń, oprogramowania oraz lokalu, niezbędnych do rozszerzenia zakresu świadczonych usług” Oś Priorytetowa 1 „Gospodarka – Innowacje – Technologie”, Działanie 1.1 „Wzrost konkurencyjności przedsiębiorstw poprzez innowacyjne inwestycje”, Poddziałanie 1.1.1 „Inwestycje w mikroprzedsiębiorstwa”. Dodatkowo pomiędzy Beneficjentem a IZ RPO WZ zawarte zostały następujące aneksy do umowy: nr UDA-RPZP.01.01.01-32-035/09-01 z dnia 24 sierpnia 2010 r., nr UDA-RPZP.01.01.01-32-035/09-02 z dnia 25 listopada 2010 r., nr UDA-RPZP.01.01.01-32-035/09-03 z dnia 10 lutego 2011 r. oraz nr UDA-RPZP.01.01.01-32-035/09-04 z dnia 23 sierpnia 2011 r.

IZ RPO WZ w dniach 5 – 6 listopada 2012 r. przeprowadziła kontrolę planową na miejscu realizacji projektu. W toku czynności kontrolnych stwierdzono naruszenie przez Beneficjenta § 4 ust. 4 oraz § 11 umowy o dofinansowanie, tym samym za niekwalifikowalne uznano:

- 1) wydatki poniesione na podstawie faktur VAT nr: 33/09/2009 z dnia 25 września 2009 r. oraz nr 35/10/2009 r. z dnia 15 października 2009 r. w kwocie 198 189,75 zł (Zadanie nr 5, Wydatki nr 1, 2 i 3) związane z wykonaniem robót remontowo – budowlanych w lokalu nr U1/1, który następnie dnia 24 grudnia 2009 r. Beneficjent sprzedał na mocy aktu notarialnego nr REP: A nr 9678/2009,
- 2) podatek VAT powstały z uwagi na wydatki poniesione na podstawie faktury VAT nr 4/02/2010 z dnia 15 lutego 2010 r. w kwocie 6 805,48 zł (Zadanie nr 5, Wydatki nr 1 i 2),
- 3) wydatek poniesiony na podstawie faktury VAT nr 1/VI/2011 z dnia 28 czerwca 2011 r. w kwocie 800,00 zł (Zadanie nr 2, Wydatek nr 1) dotyczący zakupu oprogramowania bez przestrzegania zasad określonych w § 11 ust. 4 umowy o dofinansowanie.

W związku ze stwierdzonymi naruszeniami IZ RPO WZ pismem z dnia 31 lipca 2013 r. wezwała Beneficjenta do zwrotu środków w kwocie 118 913,85 zł wraz z odsetkami jak dla zaległości podatkowych. Kwota ta stanowiła 60 % (zgodnie z § 2 ust. 5 umowy o dofinansowanie) wartości wydatków uznanych za niekwalifikowalne, które zostały poniesione na podstawie faktur VAT nr 33/09/2009 oraz nr 35/10/2009. Ponadto Beneficjent został poinformowany, iż w wyniku uznania za niekwalifikowalne środków wydatkowanych na podstawie faktur VAT nr 1/VI/2011 oraz nr 4/02/2010 (na łączną kwotę 7 605,48 zł), kwota zatwierdzona we wniosku o płatność nr WNP-RPZP.01.01.01-32-035/09-06/K03 zostanie pomniejszona o 4 563,28 zł (tj. 60 % z kwoty 7 605,48 zł).

W wyznaczonym terminie Beneficjent nie zwrócił wymaganych środków, tym samym z dniem 20 sierpnia 2013 r. zostało wobec niego wszczęte postępowanie administracyjne w przedmiocie zwrotu środków otrzymanych w ramach umowy o dofinansowanie nr UDA-RPZP.01.01.01-32-035/09-00.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w dniu 21 listopada 2013 r. Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego podjął decyzję administracyjną nr WWRPO/41/W/2013 orzekającą zwrot od Beneficjenta środków otrzymanych w ramach umowy nr UDA-RPZP.01.01.01-32-035/09-00 na realizację projektu pn. „Zwiększenie konkurencyjności „CENTRUM GASTROLOGII I LECZENIA OTYŁOŚCI” poprzez zakup specjalistycznych urządzeń, oprogramowania oraz lokalu, niezbędnych do rozszerzenia zakresu świadczonych usług” w łącznej kwocie 118 913,85 zł wraz z odsetkami jak dla zaległości podatkowych z zastrzeżeniem, iż po bezskutecznym upływie terminu wskazanego w decyzji zwrot części środków nastąpi przez pomniejszenie kolejnej płatności przysługującej Beneficjentowi o środki należne do zwrotu wraz z odsetkami jak dla zaległości podatkowych. W związku z tym, iż zatwierdzona kwota do wypłaty we wniosku o płatność końcową, tj. 41 519,64 zł nie była wystarczająca na pokrycie kwoty należnej do zwrotu, IZ RPO WZ dokonała pomniejszenia płatności końcowej zgodnie z art. 55 § 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja Podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613 tekst jednolity ze zm., zwanej dalej: Ordynacją podatkową) o część środków należnych do zwrotu wraz z odsetkami. Tym samym po dokonaniu ww. pomniejszenia Beneficjentowi do zwrotu na rzecz IZ RPO WZ pozostała należność główna w łącznej kwocie 89 126,25 zł wraz z odsetkami jak dla zaległości podatkowych.

W dniu 16 grudnia 2013 r. Beneficjent złożył do IZ RPO WZ wniosek o udzielenie ulgi w spłacie zobowiązania wynikającego z ww. decyzji administracyjnej. Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie udzielenia ulgi IZ RPO WZ w dniu 12 sierpnia 2014 r. podjęła decyzję administracyjną nr WWRPO/34/W/2014 o rozłożeniu Beneficjentowi na 16 miesięcznych rat spłaty należności wraz z odsetkami wynikających z decyzji nr WWRPO/41/W/2013.

E. F. – C. korzystając ze swojego uprawnienia złożyła wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej wydaniem decyzji administracyjnej nr WWRPO/34/W/2014. Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie ponownego rozpatrzenia sprawy Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego w dniu 12 stycznia 2015 r. podjął decyzję administracyjną nr WWRPO/1/W/2015 utrzymującą w całości w mocy decyzję administracyjną Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego nr WWRPO/34/W/2014 z dnia 12 sierpnia 2014 r.

W dniu 20 lutego 2015 r. do Kancelarii Ogólnej Urzędu Marszałkowskiego Województwa Zachodniopomorskiego wpłynęła skarga Beneficjenta do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie (zwanego dalej: WSA) na decyzję administracyjną nr WWRPO/1/W/2015 z dnia 12 stycznia 2015 r. wraz z wnioskiem o wstrzymanie wykonania decyzji. Postanowieniem z dnia 21 maja 2015 r. WSA odmówił wstrzymania wykonania zaskarżonej decyzji. Beneficjent złożył do NSA zażalenie na ww. postanowienie. Następnie postanowieniem z dnia 16 września 2015 r. Naczelny Sąd Administracyjny (zwany dalej: NSA) oddalił zażalenie Beneficjenta na postanowienie WSA z dnia 21 maja 2015 r.

Tym samym w dniu 6 października 2015 r. IZ RPO WZ skierowała do Beneficjenta upomnienie przedegzekucyjne. W odpowiedzi na powyższe Beneficjent poinformował, iż złożył do WSA ponowny wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonej decyzji, w związku z czym wnosi o wstrzymanie dochodzenia przez organ zwrotu należności. W dniu 14 stycznia 2016 r. WSA wydał postanowienie o odmowie wstrzymania wykonania zaskarżonej decyzji, na które Strona złożyła zażalenie.

IZ RPO WZ w dniu 2 marca 2016 r. ponownie wystosowała do Beneficjenta upomnienie. Po otrzymaniu upomnienia Beneficjent pismem z dnia 10 marca 2016 r. wniósł o rozłożenie, na 90 równych miesięcznych rat płatnych w terminie do ostatniego dnia miesiąca kalendarzowego każda, należności stwierdzonych decyzją administracyjną Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego nr WWRPO/41/W/2013 z dnia 21 listopada 2013 r.

Postanowieniem z dnia 22 marca 2016 r. NSA, po rozpoznaniu zażalenia Beneficjenta na postanowienie WSA z dnia 14 stycznia 2016 r. o odmowie wstrzymania wykonania zaskarżonej decyzji, wydał postanowienie o oddaleniu przedmiotowego zażalenia.

W związku z brakiem zwrotu środków przez Beneficjenta na skutek skierowanego przez IZ RPO WZ upomnienia w dniu 13 maja 2016 r. wystąpiła ona z wnioskiem do Naczelnika Urzędu Skarbowego w G. o wszczęcie egzekucji administracyjnej należności pieniężnych wobec P. E. F.- C. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą: „CENTRUM GASTROLOGII I LECZENIA OTYŁOŚCI” DR. N. MED. E. F.-C. jako zobowiązanego w stosunku do którego dnia 21 listopada 2013 r. Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego podjął decyzję administracyjną nr WWRPO/41/W/2013 orzekającą zwrot środków przekazanych w ramach RPO WZ.

W tym miejscu zaznaczyć należy, iż w dniu 17 sierpnia 2016 r. odbyła się rozprawa przed WSA w Szczecinie w sprawie ze skargi Beneficjenta na decyzję Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego nr WWRPO/1/W/2015 z dnia 12 stycznia 2015 r. Wspomniana skarga

Beneficjentka została oddalona. Następnie pismem z dnia 10 października 2016 r. Beneficjent złożył do NSA skargę kasacyjną od wyroku WSA z dnia 17 sierpnia 2016 r.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego w dniu 3 stycznia 2017 r. podjął decyzję administracyjną nr WWRPO/1/W/2017 odmawiającą Beneficjentowi udzielenia ulgi w spłacie w postaci rozłożenia na 90 miesięcznych rat spłaty należności wraz z odsetkami jak dla zaległości podatkowych określonych w decyzji administracyjnej Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego nr WWRPO/41/W/2013 z dnia 21 listopada 2013 r. Następnie w wyniku wniosku Beneficjenta o ponowne rozpatrzenie sprawy IZ RPO WZ decyzją z dnia 17 października 2017 r. nr WWRPO/28/W/2017 utrzymała w mocy ww. decyzję.

Pismem z dnia 20 stycznia 2017 r. (data wpływu do IZ RPO WZ w dniu 23 stycznia 2017 r.) E. F. – C. złożyła wniosek o udzielenie ulgi w postaci umorzenia całości zobowiązania pozostającego do zwrotu określonego w decyzji administracyjnej Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego nr WWRPO/41/W/2013 z dnia 21 listopada 2013 r., tj.

1. kwoty należności głównej w wysokości 75 757,35 zł – środki publiczno – prawne EFRR,
2. kwoty odsetek stałych określonych jak dla zaległości podatkowych w wysokości 29 837,72 zł,
3. kwoty odsetek określonych jak dla zaległości podatkowych od kwoty 75 757,35 zł od dnia 17 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty,
4. kwoty należności głównej w wysokości 13 368,90 zł – środki publiczno – prawne Budżetu państwa,
5. kwoty odsetek stałych określonych jak dla zaległości podatkowych, tj. 5 265,24 zł,
6. kwoty odsetek określonych jak dla zaległości podatkowych od kwoty 13 368,90 zł od dnia 17 grudnia 2013 r.

Uzasadniając wniosek o udzielenie ulgi Beneficjent wskazał, iż dołożył wszelkich starań, aby realizacja umowy przebiegła zgodnie z zapisami umowy o dofinansowanie oraz wytycznymi. E.F. – C. ponadto wskazała we wniosku, iż jej sytuacja jest zła, a zobowiązania wynikające ze spłaty kredytów i bieżące utrzymanie domu pozwalają na skromne życie. Jednocześnie poinformowała IZ RPO WZ, że złożyła wniosek o ogłoszenie upadłości.

W trakcie trwania ww. postępowania pismem z dnia 18 lutego 2017 r. (data wpływu do IZ RPO WZ w dniu 20 lutego 2017 r.) Syndyk Dariusz Sokołowski zawiadomił IZ RPO WZ, o ogłoszeniu upadłości obejmującej likwidację majątku dłużnika E. F. – C. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą: „CENTRUM GASTROLOGII I LECZENIA OTYUŁOŚCI” DR. N. MED. E.F.– C. Do powyższego pisma załączone zostało potwierdzenie za zgodność postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie o ogłoszeniu upadłości.

Wyrokiem z dnia 24 maja 2017 r. NSA oddalił skargę kasacyjną Beneficjenta z dnia 10 października 2016 r.

Postępowanie administracyjne w przedmiocie udzielenia ulgi w postaci umorzenia zobowiązania wynikającego z decyzji administracyjnej Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego nr WWRPO/41/W/2013 z dnia 21 listopada 2013 r. z uwagi na trwającą analizę całokształtu materiału dowodowego, w szczególności umowy o dofinansowanie wraz z zawartymi aneksami, jak również całej dokumentacji zgromadzonej w sprawie było kilkakrotnie przedłużane, w tym do dnia 23 listopada 2017 r.

Nadto pismem z dnia 20 listopada 2017 r. IZ RPO WZ poinformowała Beneficjenta o zamiarze zakończenia postępowania w przedmiotowej sprawie oraz pouczyła o prawach wynikających z art. 10 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23 t.j., dalej: kpa). Następnie ze względu na przewidziane terminy zapoznania się z aktami i umożliwienie Beneficjentowi wypowiedzenie się co do zebranych materiałów i zgłoszonych żądań, IZ RPO WZ przedłużyła postępowanie administracyjne do dnia 22 grudnia 2017 r.

W związku ze złożonym wnioskiem o udzielenie ulgi, IZ RPO WZ przeprowadziła postępowanie administracyjne obejmujące całościową ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie (w tym w szczególności dokumentacji przedłożonej przez Beneficjenta) z uwzględnieniem treści wniosku wraz z uzasadnieniem. IZ RPO WZ przeprowadziła także pełną analizę przytoczonych przez Beneficjenta okoliczności, na których oparł swój wniosek o udzielenie ulgi w spłacie, w tym sytuacji finansowej Beneficjenta oraz stanu prawnego sprawy, co pozwoliło na ustosunkowanie się do przedmiotowego wniosku jak poniżej.

Instytucja zarządzająca jest samoistnym organem administracji publicznej, który przygotowuje program operacyjny, zarządza nim oraz nadzoruje jego realizację. Zgodnie z art. 61 ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2077 t.j., dalej: ufp) organem pierwszej instancji właściwym do wydawania decyzji w odniesieniu do należności, o których

mowa w art. 60 pkt 6 ufp, jest w przypadku płatności w ramach programów finansowanych ze środków europejskich organ pełniący funkcję instytucji zarządzającej. Zgodnie bowiem z art. 25 ust. 1 uzppr, za prawidłową realizację programu operacyjnego odpowiada instytucja zarządzająca, którą w przypadku RPO WZ jest Zarząd Województwa Zachodniopomorskiego. Zapisy uzppr dają IZ RPO WZ możliwość udzielania ulg w spłacie należności pieniężnych o charakterze niepodatkowych należności publiczno – prawnych.

Problematyka ulg w spłacie zobowiązań z tytułu zwrotu środków w ramach programów finansowych z udziałem środków europejskich została natomiast uregulowana w ufp. Zapisy tejże ustawy dają IZ RPO WZ, w stosunku do należności pieniężnych o charakterze niepodatkowych należności publiczno – prawnych, na wniosek zobowiązanego, możliwość umorzenia tych należności w całości – w przypadkach uzasadnionym ważnym interesem zobowiązanego lub interesem publicznym (art. 64 ust. 1 pkt 2 lit. a ufp). Jako należności publiczno – prawne należy rozumieć dochody budżetu państwa, dochody budżetu jednostki samorządu terytorialnego albo przychody państwowych funduszy celowych, w szczególności należności z tytułu zwrotu środków przeznaczonych na realizację programów finansowanych z udziałem środków europejskich oraz inne należności związane z realizacją projektów finansowanych z udziałem tych środków, a także odsetki od tych środków i od tych należności (art. 60 pkt 6 ufp).

Należy jeszcze dodać, iż na podstawie odesłania zawartego w art. 67 ufp, do spraw dotyczących należności, o których mowa w art. 60, nieuregulowanych tą ustawą stosuje się m.in. przepisy kpa.

W tym miejscu należy zaznaczyć, iż ustawą z dnia 10 lutego 2017 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 659), znowelizowano niektóre zapisy ufp, które weszły w życie z dniem 28 kwietnia 2017 r. Modyfikacji uległa między innymi treść art. 64 ufp poprzez dodanie do niego przesłanek udzielenia ulgi. Podczas składania przez Beneficjenta wniosku o udzielenie ulgi ufp nie zawierała przesłanek jej udzielenia, w konsekwencji czego należało zastosować odpowiednio na podstawie odesłania z art. 67 ufp uregulowania Ordynacji podatkowej. W przywołanym akcie prawnym przesłanki, o których mowa unormowane były jednolicie niezależnie od rodzaju ulgi o jaką wnosił zobowiązany i tak wówczas były to: ważny interes zobowiązanego lub interes publiczny. Obecnie pomimo zawarcia regulacji dotyczących przesłanek udzielenie ulgi w ufp, w przypadku umorzenia należności publiczno – prawnej w całości są one tożsame z wcześniejszą regulacją, tj. ważny interes zobowiązanego lub interes publiczny. Tym samym w niniejszej sprawie aktualne pozostaje orzecznictwo w przedmiotowym zakresie.

Decyzja wydawana na podstawie art. 64 ust. 1 ufp ma charakter uznaniowy, co wynika z użytego ustawodawcą sformułowania „organ może udzielić”. Co za tym idzie pozostawienie organowi swobody wyboru określonego rozwiązania ma miejsce dopiero w przypadku stwierdzenia, że w sprawie występuje któraś z przesłanek określonych, tj. ważny interes zobowiązanego lub interes publiczny (podobnie w wyroku WSA w Poznaniu z dnia 16 stycznia 2014 r., sygn. akt III SA/Po 748/13). Dopiero wtedy organ w sposób uznaniowy podejmuje decyzję, czy przyznać ulgę w spłacie zobowiązania, czy też, pomimo istnienia przesłanek odmówić udzielenia takiej ulgi. Instytucja udzielenia ulgi określona w ufp opiera się na tzw. uznaniu administracyjnym, co jednak nie oznacza, że ustawodawca pozostawił organom zupełną swobodę w jej stosowaniu. Przepis ten pozostawia do uznania organu podatkowego istnienie lub nieistnienie w konkretnej sprawie szczególnych okoliczności przemawiających za udzieleniem ulgi, lecz decyzja w przedmiocie ulgi musi zawierać uzasadnienie stanowiska organu. Stanowisko to musi być oparte na zebranych i należyście ocenionych materiale dowodowym. Przy czym nawet spełnienie określonej w przepisie art. 64 ust. 1 a ufp przesłanek w postaci zaistnienia ważnego interesu zobowiązanego lub interesu publicznego nie oznacza powstania po stronie organów obowiązku udzielenia ulgi, a jedynie stwarza możliwość jej udzielenia (podobnie w wyroku WSA w Krakowie z dnia 18 listopada 2015 r., sygn. akt I SA/Kr 1457/15). Ponadto zgodnie z wyrokiem WSA w Kielcach z dnia 28 maja 2015 r. (sygn. akt I SA/Ke 704/14), uznanie administracyjne charakteryzuje się tym, że organ administracji publicznej ma możliwość wyboru pozytywnego lub negatywnego dla Strony rozstrzygnięcia. Rozstrzygnięcie to nie może mieć jednak charakteru dowolnego, lecz musi być wynikiem wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy, wszechstronnego zebrania oraz rozpatrzenia w sposób wyczerpujący materiału dowodowego, zaś decyzja winna spełniać wymogi wskazane w art. 107 § 1 i § 3 kpa. Niewątpliwie jednak organ, w pierwszej kolejności, musi stwierdzić, czy w konkretnym przypadku w ogóle istnieje ważny interes zobowiązanego lub interes publiczny, mając na uwadze, że obie wskazane przesłanki mają równorzędny charakter, zatem obie w trakcie postępowania muszą być rozpatrzone.

Sformułowana w sposób ogólny treść art. 64 ust. 1 pkt 2 lit. a ufp, w którym zostały użyte pojęcie nieostre, tj.: „ważny interes zobowiązanego”, „interes publiczny”, nie daje podstaw do przyjęcia, iż istnieje ściśle określony katalog przesłanek, okoliczności, zdarzeń, czy też powodów, którymi należy się kierować przy rozstrzygnięciu spraw na podstawie tego przepisu. Przy identyfikowaniu powyższych

pojęć szczególnego znaczenia nabiera orzecznictwo sądów administracyjnych. Niemniej jednak w każdym wypadku analiza musi być dokonana przez organ w oparciu o całokształt okoliczności istniejących w konkretnej sprawie.

Odnosząc się do poszczególnych pojęć, należy wskazać, iż „ważny interes podatnika” wymaga zaistnienia takich zdarzeń, na które sam podatnik nie mógł mieć wpływu, nawet przy dołożeniu nadzwyczajnej staranności. Zatem ważny interes podatnika, o którym mowa w art. 64 ust. 1 pkt 2 lit. a ufp to stan spowodowany najczęściej nadzwyczajnymi, losowymi przypadkami dotyczącymi podatnika, który w konsekwencji powoduje, że nie może on uregulować zaległości podatkowej, przy czym nie jest to katalog zamknięty (Wyrok NSA z dnia 8 lipca 2015 r., sygn. akt II FSK 1318/13). Zdarzeniem losowym będzie np. zaistniałe, niespodziewane zdarzenie, niezależnie od woli podatnika, które może spowodować, że ten znalazł się w trudnej sytuacji materialnej, niepozwalającej mu na zapłatę należności. Jednocześnie ważnego interesu podatnika, będącego jedną z przesłanek udzielenia ulgi nie można utożsamiać z subiektywnym przekonaniem podatnika o potrzebie umorzenia zaległości podatkowej (wyrok WSA w Lublinie z dnia 15 marca 2013 r., sygn. akt I SA/Lu 612/12). Przeciwnie, przez ważny interes podatnika należy rozumieć nadzwyczajne względy, które mogłyby zachwiać podstawami egzystencji podatnika. Co za tym idzie nawet trudna sytuacja materialna związana z niską kwotą przychodów oraz wysokimi kosztami miesięcznego utrzymania (w tym także spłaty pożyczek), nie jest przesłanką do udzielenia ulgi w spłacie zobowiązań (wyrok WSA w Szczecinie z dnia 28 października 2015 r., sygn. akt I SA/Sz 758/15).

NSA w wyroku z dnia 18 kwietnia 2012 r. (sygn. akt II FSK 2118/10) wyjaśnił, że ogólną dyrektywą interpretacyjną przy wykładni pojęcia „ważnego interesu podatnika” powinno być uznanie wyjątkowości instytucji przyznawania wszelkich ulg w spłacie zobowiązań. Dalej NSA wskazał, że chodzi o sytuacje wyjątkowe, losowe, niezależne od działań podatnika np. klęskę żywiołową czy nagłą ciężką chorobę. Inne rozumienie tego pojęcia doprowadziłoby do uznania, że każdy podatnik znajdujący się w trudnej sytuacji ekonomicznej spełniałby przesłanki do uzyskania ulg w spłacie zobowiązań. W orzecznictwie sądowo-administracyjnym wskazuje się, że pojęcia ważnego interesu podatnika nie można ograniczać tylko i wyłącznie do sytuacji nadzwyczajnych, czy też zdarzeń losowych uniemożliwiających uregulowanie zaległości, gdyż pojęcie to funkcjonuje w szerszym znaczeniu (wyrok WSA w Krakowie z dnia 29 maja 2013 r., sygn. akt I SA/Kr 447/13). Nadto podkreślenia wymaga, iż ważny interes podatnika musi istnieć obiektywnie, a nie wyłącznie w przekonaniu Beneficjenta składającego wniosek o przyznanie ulgi. Z subiektywnego punktu widzenia podatnika, w każdej sytuacji może mieć on ważny interes w uzyskaniu danej ulgi.

Ponadto w orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że każda osoba podejmująca ryzyko prowadzenia działalności gospodarczej, powinna być świadoma wszelkich wynikających z tego faktu przywilejów i zagrożeń. Zatem niepowodzenie prowadzonej działalności nie może obciążać Skarbu Państwa. Tym samym wszystkie podejmowane w ramach prowadzonej działalności gospodarczej decyzje obciążają przedsiębiorcę i negatywne skutki z nich wynikające nie mogą być przerzucane na Skarb Państwa, w konsekwencji na innych podatników terminowo i rzetelnie regulujących swoje zobowiązania publicznie – prawne (wyrok WSA w Krakowie z dnia 18 listopada 2015 r., sygn. akt I SA/Kr 1457/15).

Przy wyjaśnianiu znaczenia przesłanki „interesu publicznego” wskazać należy, że pojęcie to nie ma stałego zakresu treści, lecz jest to zespół ogólnie zarysowanych celów, które należy wziąć pod uwagę w procesie stosowania prawa i zawsze odnieść go do indywidualnej sytuacji podatnika występującego z wnioskiem o udzielenie ulgi (wyrok WSA w Warszawie z dnia 29 maja 2006 r., sygn. akt III SA/Wa 1964/05). Fakt, iż pojęcie to nie jest jednoznacznie zdefiniowane powoduje, iż w każdym indywidualnym przypadku jego znaczenie może uwzględniać różne aspekty wskazanych wyżej wartości. W orzecznictwie jednak został wypracowany jednolity pogląd definiujący na potrzeby analizowanego przepisu pojęcie „interesu publicznego” rozumianego jako dyrektywa postępowania nakazująca respektowanie wartości wspólnych dla całego społeczeństwa takich jak sprawiedliwość, bezpieczeństwo, zaufanie do organów władzy, równość traktowania podmiotów będących w podobnej sytuacji, czy realizację zobowiązań podatkowych (wyrok NSA z dnia 14 lipca 2015 r., sygn. akt II FSK 1445/13). Jak wskazała analiza decyzji organów prowadzi do wniosku, że pojęcie przesłanki „interesu publicznego” zrównane zostało z interesem budżetu państwa (wyrok WSA w Kielcach z dnia 10 października 2012 r., sygn. akt I SA/Ke 623/12). Tymczasem nie ma podstaw do przeciwstawiania interesu publicznego jako sprzecznego z indywidualnym interesem obywatela. Podnosi się również, że jakkolwiek w interesie publicznym leży, aby wszyscy zobowiązani wywiązywali się z obowiązku zapłaty należności, to interes publiczny należy rozumieć nie tylko jako potrzebę zapewnienia maksymalnych środków po stronie dochodów w budżecie państwa, ale też jako ograniczenie jego ewentualnych wydatków np. na zasiłki dla bezrobotnych czy pomoc społeczną (wyrok WSA w Szczecinie z dnia 4 września 2012. r. sygn. akt I SA/Sz 217/13).

Zauważyć trzeba, iż postępowanie w sprawie udzielenia ulgi zostało wszczęte wskutek złożonego przez Beneficjenta wniosku, zatem taki wniosek powinien być uzasadniony. Nadto poza treścią żądania wnioskodawca zobowiązany jest wskazać, okoliczności, które jego zdaniem uzasadniają udzielenie przedmiotowej ulgi. Zgodnie z wyrokiem NSA z dnia 23 września 1999 r. (sygn. akt SA/Sz 116/98, niepubl.) jeżeli wnioskodawca powołuje się na przesłankę ważnego interesu podatnika lub interesu publicznego musi wykazać, na czym one w jego konkretnym przypadku polegają. Powyższe oznacza, że oczekując określonego, korzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, Strona postępowania winna, działając we własnym interesie, przedstawić organowi dowody stanowiące uzasadnienie żądania. Zatem inicjatywa dowodowa i obowiązek wykazania okoliczności uzasadniających złożony wniosek o zastosowanie ulgi obciąża Stronę postępowania. Organ nie może się jednak ograniczyć jedynie do analizy podniesionych przez podatnika we wniosku argumentów (wyrok NSA z dnia 28 października 2003 r., sygn. akt SA/Bd 1830/03). Na organie ciąży obowiązek ustalenia wszystkich istotnych okoliczności faktycznych, w tym również przesłanek zastosowania ulg w spłacie podatków (art. 7 kpa). Zgodnie z unormowaną ww. zasadą prawdy obiektywnej organy administracji publicznej podejmują wszelkie kroki niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy. Zgodnie z tą zasadą organ prowadzący postępowanie ma obowiązek zebrania i rozpatrzenia materiału dowodowego, aby ustalić stan faktyczny sprawy zgodny z rzeczywistością. W szczególności jest obowiązany dokonać wszechstronnej oceny okoliczności konkretnego przypadku na podstawie analizy całego materiału dowodowego, a stanowisko wyrażone w decyzji uzasadnić w sposób wymagany przez przepisy kpa (wyrok NSA w Warszawie z dnia 26 maja 1981 r., sygn. akt SA 810/81). Obowiązki organu prowadzącego postępowanie, które wynikają z omawianej zasady, odnoszą się w pełnym zakresie do omawianych decyzji uznaniowych, gdyż uprawnienie organu do wydawania takich decyzji nie zwalnia tegoż organu z obowiązku zgromadzenia i wszechstronnego zbadania materiału dowodowego i wydania decyzji o treści przekonywującej pod względem prawnym i faktycznym (wyrok NSA w Warszawie z dnia 19 marca 1981 r., sygn. akt SA 234/81). Trafnie wskazuje się w orzecznictwie sądowym, że granice uznania administracyjnego wyznacza omawiany art. 7 kpa. Oznacza to, że organ administracyjny podejmując rozstrzygnięcie powinien uwzględnić interes społeczny i słuszny interes obywatela. Nadto organ administracji, działając w ramach uznania administracyjnego, powinien wszechstronnie i dokładnie zbadać wszystkie okoliczności faktyczne, mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy – art. 77 kpa (wyrok NSA w Warszawie z dnia 21 lipca 1998 r., sygn. akt II SA 506/98). Tym samym organ winien wszechstronnie i w sposób wyczerpujący przeprowadzić analizę materiału dowodowego, dotyczącego sytuacji Wnioskodawcy i dokonać oceny czy w rozpatrywanej sprawie zachodzi przesłanka ważnego interesu podatnika lub interesu publicznego, których wystąpienie uzasadniałyby udzielenie ulgi. Podkreślić bowiem należy, iż udzielenie ulgi w spłacie należności nie stanowi przywileju samego w sobie. Jest to forma pomocy udzielonej przez państwo po to, by poprzez niestosowanie zasady egzekwowania należności nie doprowadzić do skutków niepożądanych z punktu widzenia tak społecznego, jak i indywidualnego, odnoszącego się do Wnioskodawcy, a także osób zależnych od niego. Chodzi zatem o to, by wskutek dochodzenia zaległości państwo nie poniosło w efekcie kosztów większych niż w wypadku zaniechania korzystania z tego uprawnienia (wyrok NSA z dnia 3 lipca 2007 r., sygn. akt I FSK 1026/2006).

Mając na uwadze informacje zebrane w przedmiotowej sprawie, w tym treść oraz uzasadnienie złożonego przez Beneficjenta wniosku o ulgę w spłacie, a także ustalenia poczynione z urzędu, IZ RPO WZ dokonała w pierwszej kolejności zbadania czy w tym konkretnym przypadku w ogóle zaistniał ważny interes zobowiązanego lub interes publiczny (zgodnie art. 64 ust. 1 pkt 2 lit. a). Warto dodać, iż obie wskazane przesłanki mają równorzędny charakter, zatem obie w trakcie postępowania muszą być rozpatrzone.

Beneficjenta składając wniosek o udzielenie ulgi z dnia 20 stycznia 2017 r. nie przedłożył żadnej dokumentacji potwierdzającej twierdzenia zawarte we wniosku. Niemniej jednak z uwagi na wcześniej toczące się postępowania w przedmiocie ulgi, w tym postępowanie administracyjne zakończone decyzją z dnia 17 października 2017 r. nr WWRPO/28/W/2017, w posiadaniu IZ RPO WZ znajduje się szereg dokumentów dotyczących sytuacji majątkowej Beneficjenta. Tym samym IZ RPO WZ rozpatrzyła wniosek o udzielenie ulgi w oparciu właśnie o te dokumenty. Jednocześnie wobec faktu, iż Beneficjent nie przedłożył nowej dokumentacji oraz przywołał złożone we wcześniejszych postępowaniach o udzielenie ulgi dokumenty IZ RPO WZ uznała, iż sytuacja E. F. – C. nie uległa zmianie, a tym samym że nie wystąpiły nowe okoliczności (wcześniej nieznane IZ RPO WZ), które zmieniłyby sytuację Beneficjenta.

Odnosząc się zatem do przesłanki ważnego interesu zobowiązanego należy wskazać, iż badając sytuację Beneficjenta organ powinien przeanalizować jego sytuację ekonomiczną, a także uwzględnić jej przyczyny. Dopiero w momencie zestawienia ze sobą tych dwóch elementów wraz z wysokością

należności do spłaty, pozwala na ocenę czy w sprawie zachodzi ważny interes podatnika. Z przedłożonej przez E. F. – C. dokumentacji wynika, iż wysokość jej emerytury od dnia 1 marca 2016 r. wynosi (...) zł (decyzja ZUS o waloryzacji emerytury z dnia 16 marca 2016 r.). Od ww. kwoty pobierana jest:

- zaliczka do Urzędu Skarbowego w wysokości (...) zł,
- składka na ubezpieczenie zdrowotne w wysokości (...) zł,
- kwota (...) zł tytułem prowadzonej egzekucji,

tym samym ostatecznie wypłacana na rzecz Beneficjenta jest kwota (...) zł.

Jednocześnie pismem z dnia 15 kwietnia 2016 r. Beneficjent poinformował, iż z dniem 31 marca 2016 r. zwolnił wszystkich swoich pracowników, a w prowadzeniu działalności gospodarczej korzysta wyłącznie z pomocy męża. Powyższe spowodowane było brakiem środków finansowych na wynagrodzenia oraz zwiększającymi się zaległościami w opłacaniu składek do ZUS. W przedłożonym do IZ RPO WZ oświadczeniu o stanie majątkowym i sytuacji materialnej Beneficjenta, wskazane zostało, że mąż E.F. – C. i pan R. C. uzyskuje przychód brutto w wysokości (...) zł. Ponadto zgodnie z oświadczeniem, Beneficjent posiada nieruchomości zabudowaną budynkiem mieszkalnym z gabinetem lekarskim i garażem, który jest objęty małżeńską wspólnością majątkową. Nieruchomość ta jest położona w obrębie ewidencyjnym K., przy ul. S. Ż., gmina G. (z wpisaną hipoteką umowną na rzecz banku), której wartość szacowana jest na (...) zł. Beneficjent ponosi także stałe obciążenia finansowe związane z utrzymaniem domu w łącznej kwocie (...) zł oraz obciążenia związane z utrzymaniem rodziny w łącznej kwocie (...) zł.

Z analizy przedstawionej przez Beneficjenta dokumentacji wynika, iż Beneficjent nie miał – na moment składania dokumentów do IZ RPO WZ – zaległości względem Urzędu Skarbowego, jednakże na dzień 16 marca 2016 r. na koncie płatnika w ZUS stwierdzono zaległość w łącznej kwocie (...) zł (pismo ZUS z dnia 16 marca 2016 r.). Decyzją z dnia 22 marca 2016 r. ZUS odmówił E. F. – C. wydania zaświadczenia o niezaleganiu w opłacaniu składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Powyższe jest wynikiem istniejącego zadłużenia w wysokości (...) zł, które zgodnie z pismem Beneficjenta z dnia 15 kwietnia 2016 r. powstało w wyniku nieotrzymania ostatniej transzy dofinansowania z IZ RPO WZ.

Przedstawiona w ramach prowadzonego postępowania dokumentacja wskazuje, iż w roku 2014 przedsiębiorstwo uzyskało dochód w wysokości (...) zł, natomiast już w roku 2015 i 2016 odnotowano stratę w wysokości kolejno (...) zł oraz (...) zł. Beneficjent podniósł przy tym, iż cały zysk uzyskany w roku 2014 r. został przeznaczony na spłatę kredytu i kart kredytowych. Jednocześnie podkreślono, iż stan rzeczywistego zadłużenia przewyższa miesięczne dochody, natomiast w pierwszej kolejności zostały dokonane wpłaty na rzecz banków, w celu uchronienia firmy przed zamknięciem.

E. F. – C. prowadząca działalność gospodarczą pod firmą „CENTRUM GASTROLOGII I LECZENIA OTYŁOŚCI” DR N. MED. E. F. – C. posiada liczne zobowiązania finansowe wobec banków (kredyty bankowe, pożyczki, linia kredytowa przy rachunku bankowy, karty kredytowe, zobowiązania leasingowe). W wyniku powyższego Beneficjent zobowiązany jest comiesięcznie dokonywać spłat rat w łącznej wysokości (...) zł (zestawienie z dnia 16 kwietnia 2016 r. stanowiące załącznik do pisma z dnia 15 kwietnia 2016 r.). Jednocześnie wskazano, iż zaległości z tytułu spłaty rat wynoszą (...) zł, a stan zobowiązań na dzień 30 kwietnia 2016 r. wynosi (...) zł.

Analizując sytuację finansową Beneficjenta IZ RPO WZ stwierdziła, iż uzyskuje on świadczenie emerytalne w wysokości (...) zł (do wypłaty po potrąceniach pozostaje (...) zł), a współmałżonek wnioskodawczyni pan R. C. uzyskuje przychód brutto w wysokości (...) zł. E. F. – C. – zgodnie z informacjami zawartymi w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej – pomimo ogłoszonej upadłości nadal prowadzi działalność gospodarczą. Mając na uwadze powyższe źródła dochodów, jak i ponoszone wydatki w kwocie (...) zł (koszt utrzymania domu, wyżywienie, zakup leków) wnioskodawczyni posiada wraz z mężem wystarczające środki na utrzymanie rodziny.

Jednocześnie IZ RPO WZ wzięła pod uwagę fakt, iż zadłużenie wobec banków Beneficjenta nie jest wynikiem okoliczności nadzwyczajnych, mającymi charakter nagły czy losowy i trudno uznać, iż sam podatnik nie miał na nie wpływu. Ponadto zgodnie z tezą wyroku NSA z dnia 31 stycznia 2006 r. (sygn. akt II FSK 257/05) zobowiązania cywilnoprawne nie posiadają atrybutu pierwszeństwa przed zobowiązaniami publiczno – prawnymi i obowiązek ich spłaty nie może stanowić przesłanki do udzielania ulgi. Przyjęcie bowiem odmiennego stanowiska oznaczałoby, że w sytuacji braku dostatecznych środków podatnik ma prawo spłacić w pierwszej kolejności swoje zobowiązania cywilnoprawne, natomiast ciężar spłaty jego zobowiązań podatkowych przerzucany jest na ogół społeczeństwa. Przyznanie w takim przypadku ulgi w spłacie podatku powodowałoby sytuację, w której Beneficjent otrzymałby preferencję podatkową niedostępną dla innych podatników (Wyrok WSA w Szczecinie z dnia 8 lipca 2015 r. sygn. akt I SA/Sz 43/15). Co za tym idzie, przedmiotowe

okoliczności nie mogły stanowić dowodów na potwierdzenie spełnienia przez Beneficjenta przesłanek do udzielenia wnioskowanej ulgi.

Finalnie IZ RPO WZ przeanalizowała sytuację finansową działalności gospodarczej prowadzonej przez Beneficjenta, która zgodnie z wnioskiem o ulgę od 2015 r. nie przynosi dochodu. W tym miejscu wskazać należy, iż ryzyko gospodarcze związane z działalnością przedsiębiorstwa ponosi wyłącznie podmiot je prowadzący. Każda osoba podejmująca ryzyko prowadzenia działalności gospodarczej powinna być świadoma wszystkich wynikających z tego faktu przywilejów i zagrożeń. Zatem niepowodzenia prowadzonej działalności, czy też nieodpowiedni dobór kontrahentów nie mogą obciążać Skarbu Państwa. Co za tym idzie wszystkie podejmowane w ramach prowadzonej działalności gospodarczej decyzje obciążają przedsiębiorcę, a negatywne skutki z nich wynikające nie mogą być przerzucane na Skarb Państwa, w konsekwencji na innych podatników terminowo i rzetelnie regulujących swoje zobowiązania publiczno – prawne (wyrok WSA w Krakowie z dnia 18 listopada 2015 r., sygn. akt I SA/Kr 1457/15). Ponadto ze względu na wyjątkowy charakter ulgi w spłacie zobowiązań publiczno – prawnych, przerzucanie na społeczeństwo skutków podejmowania nietrafnych decyzji gospodarczych lub ryzyka ekonomicznego związanego z prowadzeniem działalności gospodarczej, prowadziłoby do naruszenia zasady powszechności równości obywateli w obowiązku do ponoszenia świadczeń publiczno – prawnych, wyrażonej w art. 84 i art. 32 Konstytucji (wyrok WSA w Lublinie z dnia 20 maja 2015 r., sygn. akt SA/Lu 8/15).

IZ RPO WZ po przeprowadzeniu analizy przedłożonych przez Beneficjenta dokumentów i wyjaśnień stwierdziło, iż w niniejszej sprawie nie wystąpił ważny interes podatnika uzasadniający umorzenie należności wymaganych do zwrotu wraz z odsetkami jak dla zaległości podatkowych.

Ponadto Beneficjent nie wykazał także, że w przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z wystąpieniem przesłanki interesu publicznego, która może uzasadniać udzielenie ulgi. E. F. – C. nie przedstawiła argumentacji i nie przedłożyła dokumentów pozwalających IZ RPO WZ stwierdzić, iż nieudzielenie ulgi w spłacie należności publiczno – prawnej w jakikolwiek sposób negatywnie wpłynie na interes publiczny. Należy wskazać, iż organ badając wystąpienie przedmiotowej przesłanki musi określić czy, a jeżeli tak to w jakiej wysokości, nieudzielenie ulgi spowoduje negatywne konsekwencje dla budżetu państwa. Dopiero po przeprowadzeniu ww. czynności organ może stwierdzić czy w interesie społecznym jest udzielenie Beneficjentowi ulgi w spłacie należności. Z dokumentacji przedłożonej przez Beneficjenta w ramach wcześniejszego postępowania o udzielenie ulgi wynika, iż Beneficjentowi po poniesieniu wydatków w kwocie (...) zł (koszt utrzymania domu, wyżywienie, zakup leków) pozostają środki, które może przeznaczyć na pokrycie zobowiązań publiczno – prawnych. Warto w tym miejscu zaznaczyć, iż ze znajdujących się w IZ RPO WZ dokumentach dotyczących Beneficjenta wynika, iż dokonał on redukcji zatrudnienia przed złożeniem wniosku o udzielenie ulgi, tym samym jej nieudzielenie nie spowoduje obowiązku wypłacania na rzecz zwolnionych pracowników świadczeń z zakresu pomocy społecznej, czy zasiłku dla bezrobotnych. Konkludując powyższe, w niniejszej sprawie nie wystąpiły przesłanki, które wskazywałyby na wystąpienie przesłanki „interesu publicznego”.

Podsumowując IZ RPO WZ w przedmiotowej sprawie wykryła nieprawidłowość w postaci naruszenia przez Beneficjenta procedur obowiązujących w RPO WZ, tym samym część wydatków poniesionych w ramach projektu została uznana za niekwalifikowalne. Wskutek powyższego Beneficjent został pismem z dnia 31 lipca 2013 r. wezwany do zwrotu kwoty 118 913,85 zł wraz z odsetkami jak dla zaległości podatkowych. Obowiązek zwrotu przez Beneficjenta środków wykorzystanych z naruszeniem procedur wraz z odsetkami jak dla zaległości podatkowych wynika wprost z art. 207 ust. 1 ufp. Beneficjent podpisując umowę o dofinansowanie zobowiązał się do stosowania jej zapisów, w tym także zapisów obowiązującego prawa, wytycznych i procedur w ramach RPO WZ. W § 8 umowy o dofinansowanie nr UDA-RPZP.01.01.01-32-035/09-00 z dnia 22 lipca 2010 r. określona została procedura odzyskiwania przez IZ RPO WZ środków nieprawidłowo wykorzystanych. Tym samym Beneficjent miał świadomość konsekwencji finansowych związanych z realizacją projektu niezgodnie z procedurami

Reasumując, po szczegółowym wyjaśnieniu stanu faktycznego sprawy, na podstawie analizy całokształtu zebranego materiału oraz biorąc pod uwagę okoliczności w jakich znalazła się Strona, organ nie stwierdził wystąpienia w sprawie przesłanek udzielenia ulgi w postaci ważnego interesu zobowiązanego, jak i interesu publicznego, a zatem niezasadnym jest uwzględnienie wniosku o udzielenie ulgi w postaci umorzenia należności głównej w łącznej wysokości 89 126,25 zł wraz z odsetkami jak dla zaległości podatkowych oraz odsetek stałych w łącznej wysokości 35 102,96 zł, wynikających z decyzji administracyjnej Zarządu Województwa Zachodniopomorskiego nr WWRPO/41/W/2013 z dnia 21 listopada 2013 r. orzekającej zwrot części środków otrzymanych w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Zachodniopomorskiego na lata 2007 – 2013 na podstawie umowy o dofinansowanie nr UDA-RPZP.01.01.01-32-035/09-00 z dnia 22 lipca

2010 r. na realizację projektu pn. „Zwiększenie konkurencyjności „CENTRUM GASTROLOGII I LECZENIA OTYŁOŚCI” poprzez zakup specjalistycznych urządzeń, oprogramowania oraz lokalu, niezbędnych do rozszerzenia zakresu świadczonych usług”.

Pouczenie

Od niniejszej decyzji nie służy odwołanie, jednakże Strona niezadowolona z decyzji może się zwrócić do Instytucji Zarządzającej RPO WZ z siedzibą w Szczecinie przy ul. Korsarzy 34, w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Marszałek Województwa Zachodniopomorskiego

Otrzymują:

- 1) Dariusz Sokołowski
Syndyk Masy Upadłości
E. F. – C. prowadzącej
działalność gospodarczą pod firmą
„CENTRUM GASTROLOGII I LECZENIA OTYŁOŚCI”
DR N. MED. E. F. – C.
ul. P.W.
S.
- 2) aa.

Zanonimizowała Agata Tomczak-Mróż na podstawie przepisów o ochronie danych osobowych.